

17 November: Ilja: Vandaag gaan we maar eens buenos Aires verder verkennen. We willen graag een keertje lokaal reizen dus nemen we de bus naar de wijk Boca. Dit is nog een overgebleven volkswijk met veel kleur en sfeer, als we de boekjes mogen geloven. De busrit ernaartoe is een belevenis op zich. Er zijn geen kleine gidsjes te koop met buslijnen dus je moet maar een beetje gokken of je er komt. Er stond op de voorkant Boca dus..... op goed geluk hebben we de goede bus. Je moet in de bus met gepast geld betalen in een muntjesautomaat..... dat wisten wij natuurlijk niet, net zoals als die andere stomme toeristen. Uiteindelijk was er wel een behulpzame Argentijn in de buurt om even onze biljetten te wisselen voor muntjes. Zeg tegen de chauffeur waar je naartoe moet en voila.....Met toch de kaart van BA in de hand volgen we de route naar Boca. Jawel, we komen op plaats van bestemming. De wijk Boca blijkt inderdaad een wijk met veel kleur, maar de sfeer is vandaag de dag ver te zoeken omdat het geheel verpest is door de toeristische opzet. Het is etenstijd en overal wordt aan ons getrokken om vooral even te komen eten. We spoeden ons door de wijk, waar wel een paar leuke plaatjes te schieten zijn en gaan snel door het toeristische deel heen om in de wijk zelf een lokaal cafeetje op te zoeken voor de lunch. Na de lunch gaan we op weg naar Plaza italia. 1 van de groenere wijken van BA. Het blijkt inderdaad een oase van rust hier te zijn en als rasechte chauvinisten zoeken we dan ook het park de holanda op. Dit is een bijzonder fraai park met veel rozen en fontein, even lekker weg van de drukte.

Remco: Tangos in Buenos Aires. Een grote groep mensen, van over de hele wereld, taxi's, bussen en wandelaars stoppen voor de tango school, om nog net een plaatsje te veroveren voor de les. Iedereen ziet er op zijn best uit, mannen in pak met hoeden op en vrouwen met mooie elegante schoenen aan en gekleed in rode en zwarte jurken. De leraar is een mooie lange donkere man, strak in pak en afgekleed met een hoed. De lerares is een dame waar je je nek bij breekt als zij voorbij loopt. De zaal heeft geen muziek nodig, de wanden zijn bekleed met foto's van Carlos Gardel en het plafond is mooi wit met prachtige kroonluchters. Voordat wij van deze les gaan genieten eten wij even een klein hapje in een gezellig restaurantje om de hoek. Het was 15 minuten voor tijd, wij waren op loop afstand van de zaal. Nog even bijkomen van de airco, die lekker koud stond te blazen. Een oude dame maakte nog een opmerking over Ilja haar hoge hakken. Ja, ja mevrouw, wij zien er toppie uit he? Zeiden wij op ons beste Spaans, (Si, si, Somos zienos er topos uitos).

Wij waren net op tijd voor de les, zo werden wij voorgesteld aan de tango leraar, die 20 jaar geleden een man was die leefde voor de tango. Nu 20 jaren later was hij verbitterd door de groeps lessen die hij had gegeven. Hij was zeker 55 jaren oud en zijn danspartner was vast 65 jaren oud, meer iemand waar je je nek niet aan wil breken.. Met zijn gladde haren en zijn afgesleten rode blouse, samen met zijn net even teveel opgemaakte partner, rijkend naar iets teveel parfum werden wij voorgesteld aan elkaar. Slechts 1 man, die zeker van een lekker hapje en een drankje houdt, was een van onze medecursisten. Wij helemaal opgedoft, Ilja met haar kerstjurk en hoge hakken, ik met mijn kerst kostuum en mijn gelakte schoenen, waren verrast door onze 1e indruk. Gusto (zo heet de leraar) pakte een heel klein radiootje, waar een heel

schel tangotje op klonk. We kregen een worming op van 1 minuut, beetje swiffelen en een paar passen naar voren. Zo, de les kan beginnen hij deed een paar zeer ingewikkelde passen voor en vertelde ons, zo doe dit maar na. Het waren wel 3 figuren achter elkaar met allerlei draaien swivvles en passen. Hij liep weg en ging stoeien met de andere cursist. Wij dus een beetje aanmodderen, uiteraard dat wij eruit komen, de rest van de les was nog veel erger. Het was kortom alles wat wij er niet van verwachten. Ons hoogste punt van Buenos Aires , was een lachertje en uiteindelijk een leuke anekdote. O ja, hij vond zichzelf een geweldige leraar en onze tango klopte voor geen kant. Af en toe maakte hij een opmerking, wie heeft jullie dit geleerd, hoe kunnen jullie zo staan. Sjaak, Peter en Rachel, Bayron, Jaap en Cor bedankt! (dit zijn onze dansleren geweest).

18 November: Ilja: Ja, ja vandaag gaan we het mooie Buenos Aires weer verlaten. Heeeeeel vroeg. We moeten om een uur of 7 richting het vliegveld. Stipt 5 voor 7 staat onze taxichauffeur voor de deur. We hebben met Andes air een vlucht geboekt naar Puerto Madryn omdat het tarief best redelijk was. Wat men even op het buro vergeten was om te zeggen was het feit dat we maar 15 kilo bagage mogen meenemen in het vliegtuig en maar 5 kilo aan handbagage. Oeps.....dat zijn toch een aantal kilo's minder dan wij aan bagage hebben. OK de gewone tas wordt vaak gewogen dus die moet in ieder geval lichter. De handbagage dan maar een kilo of 10 maken. Zo gezegd zo gedaan en wij gingen op weg met onze Spaanstalige taxichauffeur. Op deze manier worden we toch gedwongen om ons Spaans te oefenen. Omdat de lokale airport gesloten was moesten we naar het Internationale, althans dat dachten we. Je voelt de bui al aankomen..... Na zo'n 20 minuten rijden vraagt de chauffeur of we echt wel naar het internationale moesten. Ja, zeg ik op mijn beste spaans, want het lokale is gesloten. De chauffeur blijkt echter best slim te zijn en belt even met de centrale. Daar wordt hem haarfijn uitgelegd dat we echt niet naar het internationale moeten, want Andes vliegt daar niet. Hij brengt ons naar een lokaal vliegveld. Met veel twijfel geef ik aan het te begrijpen, terwijl ik toch even vraag of hij weet dat dit gesloten is. Ja, ja bevestigt hij. Nou ja, op hoop van zegen dan maar..... Gelukkig waren we op tijd weggegaan. Na weer 20 minuten rijden komen we midden in een woonwijk aan. Hier is het zegt de chauffeur. Ja, ja maak dat je opoe maar wijs. Wij uitstappen zeker en jij ons gewoon achterlaten.... we zijn niet van lotje getikt. Nee, hier is het echt zegt hij. Gelukkig zie ik een busje rijden uit een hek met Andes er op. Zou het toch hier zijn????? Ach wie niet waagt..... wij uitgestapt met alle bagage en door het hek gelopen. Wat blijkt..... we zijn op een of ander militaire vluchthaven beland, waarvandaan tijdelijk alle binnenlandse vluchten gaan. Via een geïmproviseerde tent met incheckbalie (waar moeten we in hemelsnaam zijn? Er hangt geen enkel bord!) Kunnen we inchecken. Remco met alle bagage naar de weegschaal..... en..... de tassen wogen inderdaad 15 en 16 kilo. Maar.... toen moest ineens de handbagage van remco gewogen worden. Oeps. Nee, deze mocht niet mee als handbagage en moest worden ingecheckt..... 8 kilo overbagage. Nou dat wordt straks wat als mijn handbagage ingecheckt moet worden!!! Die is zeker 10 kilo. Angstvallig hou ik de tas op mijn rug en loop alsof het ding slechts 2 kilo weegt. Ze zien mijn bagage niet en ik mag door. Pffff. Op onze boardingpassen staan de tassen met de kilo's vermeld. Weet je wat, ik haal

gewoon dat stickertje met die handbagage eraf. Wie weet werkt het. En ja hoor we kunnen gewoon het vliegtuig in zonder bijbetalen. Wat blijkt achteraf, we hadden niet al die moeite hoeven doen, een stel belgen was gewoon met 15 kilo overgewicht ingestapt en hoefden niets te betalen. Wat een stelletje neuroten zijn wij toch =). Na een kleine 2 uur vliegen komen we aan in een ander Aregentinie. Dor, vlak en geel zanderig.

In de aankomstterminal nemen we een transferbusje naar ons hotel La playa. Dat heeft ook nog een heel verhaal, de reservering via e-mail kon niet bevestigd worden omdat we onze creditcarddetails niet via e-mail wilden geven. We hadden dit hotel via een bookassist website gezien voor € 40,- per nacht, maar onze reisboeken gaven het dubbele aan. Nou ja, ook hier maar weer op hoop van zegen.

Na een 10 minuten rijden komen we aan. Een mooi hotel aan de boulevard, uitzicht over zee. De entree ziet er veelbelovend uit, maar tegelijkertijd bekruipt ons ook het gevoel van is die prijs wel OK? Het bordje bij de receptie geeft aan dat de kamers € 80 kosten. En bij navraag blijkt dit ook zo te zijn. Shoot... Ik verwijs naar de e-mail en de website. Onze teleurgestelde gezichten (en waarschijnlijk de bezettingsgraad van het hotel) gaf doorslag. We konden toch via die prijs overnachten. Geen addertjes hoop ik! De tassen worden naar boven gesjouwd en de kamerdeur gaat open..... wow, dat is nog eens een kamer.

Lekker ruim, licht, groot bed, goede badkamer EN..... ZEEZICHT. De goede man heeft nog maar net z'n kont gekeerd en wij staan een rondedans te maken. Wat een goede deal! Als kleine kinderen met een nieuw speeltje staan wij nog 10 minuten na te hyperen. Alles geïnstalleerd en op pad maar. Het blijkt een klein dorp te zijn dat leeft van de toeristen, op iedere hoek een travelagency, eettentjes, duikshops etc. omdat we hier ook komen om te duiken zoeken we gelijk maar even een duikshop op. Bij aquatours treffen we Patrick, een engelssprekende instructeur die met z'n lolletjes gelijk onze sympathie heeft. Daarnaast is veiligheid hun motto en zien de spullen er goed uit. Van de prijzen schrikken we ons echter de blubbers. Een duikje met zeehonden kost zo'n 600 pesos (= 120 euro p.p.)

Een 2e duik nog eens 150 pesos. Even rekenen en we zijn 300 euro armer voor een dagje duiken.

De videos zien er echter veelbelovend uit en we besluiten toch maar om het te gaan doen.

Na een bezoekje aan het naastgelegen reisburootje leert ons dat een tour naar peninsula valdez, waar je walvissen kunt spotten en veel ander wild, er nog eens zo'n 80 euro p.p. bijkomt. Dat wordt een duur weekje. Gelukkig wel een beetje ingecalculeerd, en remco moet toch op dieet!! Beetje besparen op het eten dan maar. We besluiten meteen maar een broodje in de supermarkt te kopen ipv te eten bij een tentje.

Remco: in de supermarkt komen wij belgen tegen die met ons in het vliegtuig zaten. Even praten over de accommodatie. En praten, praten en nog eens praten, heel gezellig overigens. Ruim een uur gepraat dus 16.30uur, stonden wij dan met onze lunch in de boodschappenmand. We hebben de lunch maar teruggebracht en van een zak chips genoten op de boulevard, Tenslotte eten wij rond 18.00uur weer. Aan de boulevard keken wij over de zee, ineens zagen wij walvissen, wauw. Even verder op is een pier, wij rennen om snel wat kiekjes te maken. Als 2 idioten renden wij de pier op, mensen die in de weg stonden ramden wij opzij, Ilja liep voorop, als een bowling bal rende zij de mensen (kegels) opzij. Wij met onze fuji's gericht op de walvissen, weg, weg waren zij. Wij wijzen naar iedereen, jullie schuld! Nu even serieus, de walvissen hebben een route die ze zwemmen, om de zoveel meter (100, 200 meter) zwommen zij naar de kant, en langs de pier en weer naar de kant en weer terug. Na 2 uur staan op de pier hebben wij zeker 8 walvissen voorbij zien gaan, die met hun kalf deze route

zwemmen. Ze zijn altijd in met zijn 2en, de moeder en het kalf, heel langzaam zwemmen zij rond. Soms zie je een vin, soms een staart. Ze blazen het water uit hun hoofd als ze boven komen. Prachtig gezicht. Met een voldaan gevoel keren we naar het hotel terug.

19 November

Ilja: Vandaag hebben we een regeldagje en relaxdagje ingebouwd. Natuurlijk vandaag even skypen met mijn mams want die viert haar verjaardag. Jammer dat we haar even niet kunnen knuffelen maar via het internetcafe, waar iedereen overigens lekker mee kon luisteren, wel even kunnen praten en elkaar kunnen zien. We hebben ook nog een leuk filmpje gemaakt maar dat konden we niet uploaden omdat het te groot was en de snelheden van het internet hier erg laag zijn. Daarna maar even op pad gegaan voor een leuke tour. Na zo'n 3 agencys bezocht te hebben blijkt dat de mededingingsautoriteit hier blijkbaar niet aanwezig is. Iedereen hanteert zowat dezelfde prijzen dus als toerist valt er weinig te onderhandelen. Ja, 10% korting als je contant betaalt. Best jammer hoor, want als Nederlander ga je toch graag op zoek naar de laagste prijs. Uiteindelijk terecht gekomen bij Flamenco tours waar een relaxte knul die goed Engels sprak ons overtuigde om mee te gaan.

Omdat we wat dure dagen voor de boeg hebben, gaan we maar even langs bij de supermarkt om wat goedkoop eten te scoren. Daarna een lange strandwandeling gemaakt om bij het ecocentre te komen. Dit bleek toch wat ver, dus onverrichter zake weer naar het hotel. Verder weining bijzonders gedaan vandaag.

20 November

Ilja vandaag vroeg op, om 08.00 uur worden we opgepikt voor de tour, dus om 07.30 ontbijten. Het blijkt een minibusje te zijn met 10 toeristen, lekker niet zo'n hele grote groep. Claudia, onze reisleidster blijkt uitstekend Engels te spreken en omdat ze de hele toer in Spaans-Engels doet leren we ook weer een beetje Spaans bij. Erg informatief was ze. Remco heeft wat met oudere Spaanse dames blijkbaar, want ze valt als een blok voor zijn charmes. Dus Remco..... wel opletten de hele tour want ze praat steeds tegen jou!!!! Het is ongeveer een uurtje rijden naar de entree van het park, waar we nog eens 70 pesos entree p.p. moeten betalen. Het totale park is ruim 400km groot en we doen maar een gedeelte aan. We gaan op pad naar Punta Norte waar we een zeehondenkolonie zullen gaan zien, halverwege keren we om omdat het weer blijkt te gaan omslaan en we dus eerst een walvistoer gaan doen ipv in de middag. In Puerto Pyramide, een leuk klein dorpje, gaan we aan boord van het schip. Samen met nog eens 30 andere toeristen. Na een instructie in het spaans en Russisch? Gaan we te water. Het blijkt toch wel frisjes te zijn op het water en we zijn blij dat we onze jassen bij ons hebben, naast het zwemvest. Floor, een andere Hollandse dame zit naast ons en al snel raken we aan de praat. Het is zooooo leuk om te zeggen dat je op reis bent voor 7 maanden. Elke keer dat wij op vakantie waren, werden wij jaloers gemaakt door andere mensen die op wereldreis waren en nu kunnen wij dat lekker doen..... daarnaast zaten een stel Belgen op te scheppen over hun 7 weken durende reis door Argentinië. Lekker om even verhalen uit te wisselen en tips in ontvangst te nemen over leuke plaatsen. Floor was al eens 6 maanden door Zuid-Amerika gereisd en had dus best leuke info. We besluiten dan ook om onze route een klein beetje om te

gooien straks. Na een 20 minuten varen steken de eerste walvissen hun kop boven water. Alle toeristen op een rijtje, wij zaten eersteklas! Eindeloos machtig zijn die dieren zeg. Hoe groot en hoe lelijk! Wat wel spectaculair is, is de staart die langzaam in de zee verdwijnt waardoor je prachtige plaatjes kan schieten. Ook zagen we in de verte de gevaartes uit zee springen en met een enorme klap weer in het water vallen. We genoten van een uur durende show en vergaten de kou. Weer een hoogtepunt in onze reis!!!! Bekijk de foto's en filmpjes maar om een idee te krijgen, maar eigenlijk zou je dit gewoon in het echie moeten zien!!!! Voor iedereen die nog twijfelt..... Argentinië is echt een heel toegankelijk en vriendelijk land met uitstekende faciliteiten en eten. Ik denk dat we misschien wel een beetje verliefd gaan worden op dit land. Rozig na de tour, stappen we weer in de bus om naar een zee-olifantenkolonie te gaan kijken. Het landschap om je heen is eentonig. Zand met wat gras, een bosje hier en daar en verder bijna niets. Af en toe een lama-achtig beest of vosje te zien. De zee-olifantenkolonie is te bekijken vanaf een pad dat richting het strand leidt. We hebben een uur de tijd dus nemen we het ervan. Verrekijker mee (Hans enorm bedankt voor het lenen, we hebben er al veel plezier van gehad!). De zee-olifanten blijken siesta te houden en lijken net een stelletje dooien. Af en toe een poot die beweegt om wat grind over zich te gooien is wel het meest spectaculaire dat we zagen. De omgeving wal wel erg mooi. De wind stak op en we werden zo'n beetje gezandstraald op de weg terug. Toen bleek er nog een pad te zijn..... Oeps we hebben nog maar 10 minuten. Nieuwsgierig als we zijn toch maar snel even kijken..... als 2 hazewindhonden renden we het pad op, halverwege even snel wat plaatjes schietend van het mooie uitzicht renden we weer terug. Natuurlijk stapten we als laatsten in de bus. Claudia vermanend een vinger opstekend omdat we te laat waren. Remco's lach deed echter wonderen en we konden weer verder. De volgende halte was een penguinkolonie. Wat een geinige beestjes zijn dat toch. Erg fotogeniek zijn ze ook. Als voorlaatste halte stopten we bij punta Norte, de zeehondenkolonie. Hier was het hetzelfde verhaal als de zee-olifanten..... wat een luie beesten zijn dat zeg! Het broedseizoen moet nog beginnen en dan zullen er ook meer Orca's te zien zijn. Helaas hebben wij ze niet gezien vandaag. Als laatste stop kregen we een toertje door het museum, waar een skelet te zien was van de walvis. Echt enorm. De beesten kunnen een meter of 16 worden. Moe en voldaan gaan we op pad naar huis.

Remco: Rond een uur of 19.00uur waren we thuis, in holland zijn de nederlandse kampioenschappen voor de senioren. Even kijken of er al nieuws is uit het koude kikkerlandje, nee helaas. We hebben onszelf verwend met een hamburger, die te vies was om op te eten. Kapot kwamen we in het hotel, nog een aantal verplichte dingen doen, e-mail nalezen foto's down en uploaden. De filmpjes die ik op onze site wil zetten gaat iedere keer behoorlijk kut. Ach weer 2 uur later, iedere keer als we iets met internet doen kost het zeker 2 uur, waarvan we 1,5uur irritatie hebben. Mmm lekker naar bed (23.30uur) morgen met zeeleeuwen duiken.

21 November

Remco: ja hoor, 6.30uur de wekker....hallo....het is vakantie, o ja, met zeeleeuwen duiken. Fris en fruitig springen wij uit ons bed (ik gaf ilja een trap uit bed om als 1e te douchen hihi) na het douchen trok Ilja de dekens van mij af en trok mij uit het bed. Ineens hebben wij hele andere dingen mee te nemen. Duikhorloge, camera's, lampen, zwemkleding, warme kleding, korte broeken en andere duikbenodigdheden. Aankomend bij de duikschool werden wij ontvangen door 2 Spaans sprekende personen, een van hen, was de dive master. Wij mochten de pakken

direct aantrekken, de duikspot (natuur reservaat, Punta Loma) was 20 minuten varen. Al snel zaten wij in de boot en een ook snel waren we bij de duikstek. De zeeleeuwen zwommen als jonge honden om de groep heen en lagen op de kant te wachten op de nieuwe zending nieuwe duikers. Er lagen 3 boten aan de kant, wat het maximum was, wij moesten even wachten. Om te zien wat je gaat gebeuren is al een belevenis opzich zelf. Wij waren een beetje bang dat de zeeleeuwen uitgespeeld waren. Al snel kwamen wij erachter dat dat zeker niet zo was.

Eenmaal in het water, zwommen de zeeleeuwen al snel om ons heen. Wat zijn die beesten grappig, snel. Lief en zacht om aan te voelen. We werden gewaarschuwd dat het net jonge honden zijn. Ze bijten en spelen graag, ik voelde er 1 in mijn hoofd bijten. Je voelt er echt niets van, het is net of Ilja mij liefkozig aanraakt. Met veel liefde (in dit geval) aaiden en speelden wij met de zeeleeuwen, wauw wat een ervaring. Weer een wauw, wat hebben wij toch een geluk dat wij dit weer mogen meemaken. Na een kleine 30 minuten werd het wel koud, het was ook 11 graden in het water, dit deed ons denken aan het koude kikkerlandje. De dive master was een aardige kerel, duiken kon ie niet. Iedere keer als de zeeleeuwen bij ons waren, werd hij nerveus en baggerde met zijn vinnen door het zand zodat het zicht even minder werd. Eenmaal op de boot, werden de verhalen weer goed aangedikt en hadden we een fantastische duik. Dit was overigens de duurste duik ooit, 130euro per persoon, voormaar 35minuten en een max. diepte van 6 meter. Door het koude water moet je pissen, echt niet normaal. We waren met z'n drieën op de boot en hielden het niet meer. Alles uit en kou lijden of 20 minuten wachten totdat we aan de kant waren. Voor mij dan maar kou lijden, Ilja en kiki (weet zijn naam niet) waren veel sterker dan ik en hielden het nog even uit. Heerlijk zo vroeg op en vroeg duiken het was 11.00uur dat we klaar waren, dus lekker even nagenieten. Verder deze dag hebben we de bus rit naar Bariloche geregeld, waar we morgen naartoe gaan.